

tigt, end den, at man lader den Mand, som importerer, og den Mand, som bruger Varen, med sin egen Portemonnæ staa inde for, at der er importeret rigtigt, og at der er købt rigtigt.

Den Opfattelse, jeg her udvikler, er ikke nogen ny Opfattelse, og det er saa heldigt, at den under tidligere Diskussioner om Valutaspørgsmaalet har fundet ubetinget Tilslutning ikke blot hos det Parti, jeg tilhører, men ogsaa hos andre Partier. Jeg skal i saa Henseende minde om, at ved Behandlingen i det andet høje Ting i Marts 1920 af et Valutaforslag af en noget lignende Beskaffenhed som det, der her foreligger, udtalte daværende Folketingsmand Gunnar Fog-Petersen, der nu er Medlem af dette høje Ting, som Ordfører for det radikale Venstre følgende, som den højtærede Formand maaske vil tillade mig at oplæse: „Man maa heller ikke overse, at der i Erhvervenes egne Dispositioner med Hensyn til, hvad det kan betale sig at indføre, ligger en naturlig Begrænsning. Det gaar ikke an at anlægge den Betragtning, at Erhvervene disponerer ganske hen i det blaa og køber ind uden nogen Beregning over, om det kan betale sig at foretage disse Indkøb.“ De Ord, der her er udtalt, er fuldkommen rigtige, og jeg tror, at den Regulering, der her paa naturlig Maade finder Sted, er langt at foretrække for den, der finder Sted i et Nævn eller et Raad. Selv om man finder de mest kyndige Mænd til at sidde omkring et Bord og fundere over, hvad Landet kan trænge til, og hvad det kan forsvares at importere, vover jeg at paastaa, at den Behandling, som Sagerne faar i et saadant Udvalg, er af den Beskaffenhed, at den kan betegnes som rent overfladisk i Sammenligning med den, de faar af den Mand, som økonomisk skal staa til Ansvar for, at der disponeres rigtigt.

Men hvad der er det afgørende med Hensyn til dette Forslags Betydning som Valutaforbredningsmiddel, er for mig, at vi i Øjeblikket er inde i en Valutasituation, der netop er saaledes, som vi ønsker, den skulde være, og at denne Situation endda kan siges at være bedre, end de øjeblikkelige Kursbevægelser angiver. Det har fornylig været meddelt Offentligheden, at Kursegaliseringsskatten har benyttet Situationen til i høj Grad at forsyne sig med udenlandsk Valuta. Jeg er ikke i Besiddelse af Oplysninger om, hvorvidt det er Tilfældet, men der er ingen Grund til at betvivle, at Kursegaliseringsskatten har styrket sig i høj Grad under denne Situa-

tion. Det betyder ikke blot, at hvis det ikke var sket, var Kronen steget yderligere, men det betyder ogsaa en Garanti i Retning af, at hvis vi fremtidig kan tage roligt paa Spørgsmaalet og undgaa Ophidselse som den, vi har haft før, kan den Situation, vi nu har, holde sig i Fremtiden. — Jeg beder bemærket, at saaledes er Valutasituationen ved Afslutningen af den 4-aarige Periode, hvor vi efter den daværende Oppositions Anskuelse havde en fuldkommen eveløs og uduelig Regering, og en Periode, hvor vi netop afholdt os fra den Slags Foranstaltninger, som der nu stilles Forslag om. Det forekommer mig, at det er en af Ejendommelighederne ved dette Forslag, at det fremsættes nu og begrundes med Valutahensyn; det forekommer mig ejendommeligt, at det med den Stilling, vor Valuta har i Øjeblikket, skulde være nødvendigt nu at fremsætte Forslag, som paa afgørende Maade bryder med den handelspolitiske Linie, der har været fulgt ikke blot de sidste 4 Aar, men i Virkeligheden i flere Menneskealdrer og har haft saa afgørende og lykkelig Betydning for vort Erhvervs- livs Udvikling.

Men lige saa ejendommeligt finder jeg, det er, at det ikke er muligt af den højtærede Statsminister at faa Oplysninger om, hvad det egentlig er for Foranstaltninger, dette Lovforslag skal benyttes til. Jeg har søgt at følge Forhandlingerne i det andet høje Ting saa godt, som det har været mig muligt, men saa vidt jeg har kunnet skønne, er det ikke lykkedes der at fravriste den højtærede Statsminister den Hemmelighed, hvad det er for Varer, der skal undergives Importregulering. End ikke indenfor et Udvalgs fire Vægge har det været muligt at faa blot saa meget som en Antydning af, hvad en Importregulering skal omfatte. Jeg overværede i Gaar det høje Folketings Forhandlinger for dog muligvis at faa noget at vide om denne meget vigtige Side af Sagen, men den højtærede Statsminister afviste i Gaar blankt at give Oplysninger om, hvad det er, der skal reguleres. Jeg ser nok, at der til Forslaget, efter at det er undergaaet visse Ændringer i Folketinget, er føjet en Henviisning til en Liste — til et Bilag til Valutakommissionens Betænkning af 1920 —, angivende de Varer, man betegner som Luksusvarer. Hvis den forrige Regering er blevet kritiseret, fordi den har udvidet Luksusbegrebet for meget, maa jeg dog rigtignok sige, at dersom det, der staaar anført i den